

FĂRĂ NICIUN REGRET

MARY KUBICA

TRADUCERE DE LIVIU SZŐKE

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

THRILLER

LEDA BAZAAR

Unu

PRIMA DATĂ CÂND O VĂD ÎN SPITAL SE AFLĂ LA Reanimare, la scurt timp după ce-a ieșit din operație. Stau lângă ușile de sticlă glisante și mă uit cum zace întinsă pe patul de spital, conectată la o unitate centrală, la un tub de respirat, la o pungă cu plasmă și la un furtun nazal. În vene îi pătrund mai multe ace pentru perfuzii care îi pompează lichide în corp, cu medicamente diuretice, anticonvulsive și probabil și morfină. Capul îi este înfășurat în pansament. Sub acel pansament, cu doar câteva ore în urmă, mi s-a spus, i-au fost îndepărtate mai multe bucăți din craniu ca să elibereze presiunea asupra creierului. Din față nu i se vede cine știe ce pentru că are ochii închiși și e numai pansamente și furtunuri, dar ce văd din ea e umflat tot și vânăt.

Nu-i pacienta mea. Altă asistentă, Bridget, stă în salonul ei și o îngrijește, ajutând-o să se reacomodeze, și totuși mi s-a făcut rău de la stomac când am văzut-o prima dată acolo, în pat, prin geamul exterior. Am auzit glasuri înfundate șoptind ce spunea lumea că i se întâmplase, ce anume o făcuse să ajungă aici.

Astăzi trebuie să mă ocup de câțiva pacienți. Avem 30 de paturi la Reanimare. Suntem împărțiți în secții, cu zece paturi de fiecare și un ghișeu al asistentelor în mijlocul lor. Numărul de pacienți care-i revin fiecărei asistente depinde de cât de gravă e starea acestora. În cazul celor cu ventilație asistată sau grav bolnavi, avem o asistentă la doi pacienți, dar atunci când nu sunt multe cazuri grave, o asistentă are în grijă și patru pacienți. E mult de lucru. Înseamnă că, în pofida eforturilor noastre susținute, uneori se mai comit și erori, cum ar fi cea de săptămâna trecută, când, din greșeală, o asistentă i-a dat unui pacient medicamentele de dimineață ale altuia. Femeia și-a dat seama ce făcuse imediat după, i-a spus doctorului și totul a fost în regulă, slavă Domnului! Dar nu se întâmplă mereu așa.

Bridget mă zărește când se uită peste umăr. Se oprește din ceea ce face și iese din salon ca să mi se alăture lângă ușile de sticlă glisante.

— Bună! Începe ea imediat ce se închid ușile. Ai auzit? mă întreabă, aplecându-se mai aproape, așa cum procedează întotdeauna când bârfește.

— Ce s-aud? întreb, și parcă inima mi se oprește un pic în loc ca pentru a se pregăti pentru ce are să-mi spună.

Azi am întârziat la lucru. De dimineață am avut programare la un doctor și abia la prânz am ajuns la serviciu. Ar fi trebuit să sosesc mai devreme aici – programarea s-a terminat la 9.30 –, dar, după ce s-a întâmplat, am umblat kilometri buni prin oraș, gândindu-mă să-mi iau liber o zi întreagă și să las pe altcineva să-mi țină locul, chiar dacă tura mea nu durează decât câteva ore. În final, am ajuns la serviciu. A trebuit să mă silesc s-o fac, dar nu e loc de întors. A trebuit să mă prefac că totul e în ordine, întrucât, dacă n-o făceam, s-ar fi pus întrebări. Toată lumea ar fi vrut să afle unde am

fost și de ce n-am venit la muncă, și-n plus, mi-am zis că munca ar fi o binecuvântată distragere. M-am înșelat.

— A sărit, spune Bridget. De pe o pasarelă pentru pietoni.

Parcă mi se oprește de tot inima. Doar despre asta vorbesc toți, despre femeia care a căzut mai bine de șapte metri în gol de pe o pasarelă și a supraviețuit doar cu numele.

— Știu. Am auzit. Oribil! Cum se numește?

— Caitlin, îmi răspunde, și parcă încep să repet numele, ca să mă obișnuiesc cu el.

— Caitlin și mai cum?

— Beckett. Caitlin Beckett.

Bridget vorbește acum ca și cum mi-ar da raportul la schimbarea turei, deși femeia nu-i pacienta mea și nici nu se schimbă tura. Spune că pacienta are 32 de ani și că a ajuns la noi la Reanimare de la chirurgie, deși la spital a trecut mai întâi pe la Urgențe înainte să i se facă o craniectomie decompresivă pentru un edem cerebral provocat de un traumatism cranian. Cu alte cuvinte, o umflătură în jurul creierului care apăsa pe el. A trebuit îndepărtată, altminteri femeia ar fi fost deja moartă.

Bridget îi dă mai departe cu detaliile. La un moment, încetez să o mai ascult pentru că nu-mi pot desprinde privirea de la această femeie. Caitlin Beckett. Minteă îmi rămâne blocată la faptul că n-are decât 32 de ani. Ce tânără este! Clatin din cap, uluită când mă gândesc mai bine la asta. Eu am 40. Diferența de vârstă e considerabilă, deși, la 32 de ani, abia mă puneam pe picioare. La acel moment, credeam că sunt unii dintre cei mai reușiți ani din viața mea. Eram măritată și aveam un copil. Aveam mai multă încredere decât avusesem toată viața. Știam cine sunt și nu trebuia să-mi fac griji că trebuie să-i impresionez pe oameni.

Caitlin e îmbrăcată cu un halat de spital normal – alb imaculat, cu stele pe el –, sub o pătură, și are brațele întinse pe lângă corp într-o poziție complet anormală. Mi-e rău de la stomac, deși am văzut cam tot ce era de văzut ca asistentă la Reanimare. Această pacientă n-ar trebui să mă tulbure mai mult decât orice alt pacient, dar o face totuși, din diferite motive.

— Crezi că va supraviețui? o întreb pe Bridget.

— Cine știe? îmi zice, uitându-se în jur ca să fie sigură că nu avem martori înaintea să răspundă.

Speranța e esențială în meseria de asistentă. Ca asistente, trebuie să credem că toți pacienții noștri vor supraviețui, deși rata de supraviețuire a cuiva aflat în starea asta e în general destul de mică. Majoritatea nu apucă să o facă. Chiar dacă ea ar izbuti, șansele să mai aibă parte de o viață normală nu sunt deloc grozave.

— E și familia ei aici? întreb, crezând mai degrabă în probabilitatea că ori va muri, ori se va trezi din comă pe post de simplă cochilie a celei care era înainte.

— Încă nu. Se încearcă în continuare să se găsească o rudă apropiată.

Mă uit la fața ei prin panoul de sticlă. Pare împăcată cu sine însăși; zici că doarme. Nu e cazul. Patul în care stă întinsă e înclinat în partea de sus, astfel încât capul și partea superioară a corpului îi sunt aplecate. Pe sub pansament, părul, sau cel puțin o parte a lui, ar fi trebuit să-i fie ras pentru a o pregăti pentru craniectomie. Mi-o imaginez cheală. Buzele i-au luat forma furtunului endotraheal, lucru care menține căile de respirație deschise pentru ca aerul de la ventilator să-i ajungă în plămâni. Are tenul foarte palid. E ca de ceară și golit de culoare acolo unde nu e vinețiu. Rănile

arată îngrozitor. Un șold fracturat, un picior rupt, brațe și coaste rupte, o grămadă de alte răni.

— E frumoasă, nu-i așa? întreabă Bridget.

Mă încrunt.

— De unde știi?

Este de nerecunoscut. La cât e de umflată și cu toate acele vânătăi și pansamente, lui Bridget i-ar fi imposibil să-și dea seama cum arată.

— Habar n-am, spune ea. Pur și simplu știu. E groaznic ce s-a întâmplat.

Înghit în sec. Îmi vine greu, întrucât saliva e groasă și se întinde în șuvițe.

— Tragic!

— Oare ce determină o persoană să facă așa ceva? întreabă Bridget, și nu-mi vine să cred că îi dă așa mai departe, tocmai cu mine.

Însă ea nu-mi cunoaște povestea. Nu știe ce s-a întâmplat înainte. Nu știe cât de mult mă supără toate astea.

Când nu răspund destul de rapid, zice:

— Știi, să sară de pe pod, să se sinucidă?

Mă cutremur la această idee și clatin din cap. Îi simt privirea scrutătoare, și-mi dau seama că obrajii și urechile mi se înroșesc.

— Habar n-am!

— Dintre toate modalitățile, de ce asta? întreabă Bridget.

Aș vrea s-o trântescă, dar nu o face. Îi dă mai departe, tot apropiindu-se, rostind cu un glas scăzut, așa încât să nu o audă nimeni aflat în trecere pe hol:

— Mă gândesc la monoxidul de carbon sau o doză de morfină mortală? N-ar fi mai ușor, mai puțin dureros?

Nu încearcă să fie insensibilă. Nu toată lumea îmi cunoaște istoricul familial legat de sinucidere.

Mă albesc toată. Nu spun nimic, pentru că nu am un răspuns și pentru că nu pot să mă abțin să nu mă gândesc cum o fi fost să se prăbușească de acolo și să se izbească de sol de la înălțimea pasarelei. Dintr-odată, simt un gust metalic în gură. Îmi lipsesc degetele de buze, încercând să scap de el. Nu pot să nu mă gândesc dacă și-o fi pierdut cunoștința în timpul căderii sau dacă era perfect conștientă când a lovit solul. Oare a simțit cum i se ridică stomacul până-n gât și cum organele i se mișcă liber în interior ca-n timpul unei călătorii cu trenulețul într-un parc de distracții, ori poate n-a simțit decât durerea arzătoare în momentul impactului?

Bridget se scuza și pleacă. Dispare silențios prin ușile de sticlă glisante ca să aibă grijă de pacientă. Mai rămân un minut acolo, uitându-mă la modul în care Bridget afișează un soi de afecțiune în modul în care îi reazăază femeii mâinile pe abdomen și-i potrivește atent degetele, lăsându-și-le pe ale sale să zăbovească puțin peste ale femeii. Îi citesc pe buze în timp ce se apleacă deasupra ei și-o întrebă:

— Ce-ai făcut, fetițo? Ce-ai făcut?

În clipa asta, nu-mi vine în minte decât: e o minune că a supraviețuit atât de mult!

Un thriller senzațional scris de autoarea romanelor *Necunoscuta*, *Să nu plângi* și *Cealaltă doamnă* și considerat de BookTok „absolut F-A-B-U-L-O-S” și „imposibil de lăsat din mână”!

Toată lumea are secrete,
dar nu toată lumea are remușcări...

Un accident groaznic.

Meghan Michaels încearcă să găsească un echilibru între a fi mamă singură și a lucra cu normă întreagă ca asistentă la Terapie Intensivă, când o pacientă pe nume Caitlin sosește în secția ei cu o leziune cerebrală traumatică. Se spune că femeia a sărit de pe un pod, aruncându-se de la vreo șapte metri înălțime pe șinele de tren de dedesubt.

O revelație șocantă.

Când un martor vine cu noi detalii despre căderea lui Caitlin, tot ceea ce se știa până în acel moment este pus sub semnul întrebării. A fost comisă o infracțiune? A împins-o cineva pe Caitlin și, dacă da, cine... și de ce?

Nimeni nu este în siguranță.

Meghan se apropie de Caitlin până când se amestecă în misterul care-i înconjoară pacienta. Abia când este prea târziu își dă seama că ea și fiica sa ar putea fi următoarele victime...

„Un thriller întunecat și plin de suspans, cu delicioase răsturnări de situație.”

ALICE FEENEY, autoarea romanului *Piatră, hârtie, foarfecă*

„Romanul aduce în discuție temerile de zi cu zi ale femeilor,
în timp ce bifează toate căsuțele unui thriller reușit”.

Kirkus Reviews